

udtaler sig for, at Øerne afstaas til de Forenede Stater i Nordamerika.“

Dette Forslag til Beslutning fra det andet Ting har været Genstand for Behandling her i Tinget, der sammentraadte som Udvalg; Udvalget har delt sig i et Flertal og to Mindretal. De to sidste ere, om end ad forskellige Veje, blevne enige om at slutte sig til Folketingets Affattelse, medens Flertallet indstiller, at Forslaget føres tilbage til den Skikkelse, som der blev givet det sidste Gang, Sagen var for i Landstinget. Det kom den Gang til at lyde saaledes:

„Forinden Rigsdagen tager endelig Stilling til Konventionen af 24de Januar 1902, vil der, under øverste Ledelse af en af Hans Majestæt Kongen særlig i dette Øjemed herfra udsendt Myndighed, af de Beboere af Øerne, som fyldestgøre de i § 18, 1ste Punktum i Kolonialloven af 27de November 1863 angivne Betingelser for Deltagelse i Valg af Medlemmer af Kolonialraadene resp. paa St. Thomas og St. Jan og paa St. Croix, være at foretage en hemmelig Afstemning om, hvorvidt de ville forblive ved Danmark eller foretrække, at Øerne afstaas til de Forenede Stater i Nordamerika.“

Maa jeg, inden jeg gaar over til paa Flertallets Vegne nærmere at begrunde dette Forslag til Beslutning, tillade mig ganske kort at erindre om de forskellige Faser, som hele denne vigtige Sag har gennemgaaet i Rigsdagens to Ting. Da Forslaget af Ministeren i Marts Maaned blev forelagt i det andet Ting, anbefalede han selvfølgelig Tinget at vedtage det; han gjorde gældende, at man i en Sag som denne maatte tage sin Følelse fangen under Forstanden, at man maatte handle statsmandsmæssigt og at det saavel af indre som af ydre politiske og finansielle Grunde var nødvendigt at skille sig af med de vestindiske Øer. Som man kunde vente, vedtog det andet Ting dette Forslag fra Ministerens Side, og jeg antager ogsaa, at det andet Ting stiltiende har godkendt de Betragtninger, hvormed denførrede Minister begrundede sit Forslag. Den 14de Marts vedtog altsaa det andet Ting sans phrase, som man siger, Konventionen, idet man tillige under Forhandlingerne udtalte, at man syntes, at den i alle Maader var fortræffelig, eftersom den skaffede en smuk og passende Købesum for Øerne og tilstrækkelig betryggede saavel deres som deres Beboeres Fremtid. Der blev i det andet Ting allerede den Gang rørt ved Spørgsmaalet om en Afstemning, et Samtykke

eller Sanktion fra Befolkningens Side, hvad man nu vil kalde det, men det blev afvist med den Bemærkning, at i en Sag af denne Vigtighed kunde man ikke lade det komme til Folkeafstemning med de uberegnelige Chancer for et Resultat, der derved fremkom. Da Sagen derefter kom op i dette Ting, mente man her, at der burde forelægges Tinget en Række af Oplysninger, som man i alt Fald ikke vidste havde foreligget for det andet Ting. Man konstituerede sig altsaa som Udvalg og begærede en Række af Oplysninger meddelt af den ærede Minister, hvilke denne ogsaa med stor Beredvillighed lod komme Tinget i Hænde. Det var den hele Række af Noter og Depecher, som vare vekslede under Forhandlingerne om Afstaaelsen af Vestindien, der saaledes kom til at foreligge for os i de lukkede Møder, og jeg tror, man maa sige, at dette Ting ikke har spildt Tiden eller rettere, at det har anvendt den godt, naar det granskede disse Oplysninger og Dokumenter. Ved denne Granskning rejste der sig i dette Tings Flertal en stærk Stemning mod Konventionen, en Stemning, som tillige blev baaren oppe af en med hver Dag voksende Stemning uden for Tinget, og som væsentligt støttede sig til den Betragtning, at Konventionen formentlig tilsidesatte Moderlandets Interesser, og at den heller ikke ydede Befolkningen nogen Sikkerhed i Henseende til dens fremtidige Stilling og hele økonomiske Velvære. Der fremvoksede derfor under vore fortsatte Forhandlinger i Flertallet en ret stærk Stemning for at forkaste Konventionen. Men Flertallet, som naturligvis gerne vilde vise sig loyalt lige over for Hs. Majestæt Kongens Regering, mente dog, at man ikke straks kunde gaa til en Forkastelse, men at det var naturligt og ønskeligt, at man fra den besindigere Del af Øernes Befolkning og navnlig fra den Del af den, som nu i 40 Aar har været den eneste, som har haft noget at sige angaaende Øernes Anliggender, modtog en Udtalelse om deres Mening. Man gjorde gældende, at en saadan Udtalelse maatte foreligge fuldt betrygende i Henseende til Maaden, hvorpaa den var skaffet til Veje, at den ikke maatte være Resultatet af Paavirkning, navnlig fra Embedsstandens Side derovre, og at Afstemningen derfor skulde være hemmelig og ledes af en herfra udsendt Myndighed. Det var, hvad Landstingets Flertal mente, at man maatte kræve til sin egen Vejledning, til Oplysning om, hvad den Myndighed paa Øerne, som er kaldet til at styre